

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt III. Non omnia huius miseræ vitæ mala propter peccatum
vlicifendum inferri: vbi primùm sententiæ veterum recensentur in speciem
aduersæ. Primùm ex Augustino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

in illis, quanti facienda esset gloria Christi, iustitiæ nobilitas, & æterna salus animarum: vt Apostolos, virosque Apostolicos complures. Ego, inquit, ostendam illi, quanta oporteat pro nomine meo pati. Et idcirco discedentes illi à conspectu concilij, gaudebant vel hoc nomine, quòd digni habitii essent, qui pro Christi nomine paterentur. Propterea quoque dictum est, beatos esse qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. Beatus etiam Gentium Apostolus, Omnia, inquit, sustineo propter electos. & rursus: Adimpleo ea quæ defunt passionum Christi in carne mea, pro corpore eius, quod est Ecclesia. Denique aliquos legimus vitæ huius quibusdam incommodis laborasse, vt ijs soluendis atque liberandis, diuinæ commonstrandæ virtutis oblata esset occasio: vt Lazarum, vt cæcum natum. Nam neque illius infirmitas erat ad mortem, sed vt eo suscitando, illustris omnibus Christi virtus redderetur. hic verò cæcus natus est, non quia peccauerat ipse, vel parentes eius (in quam suspicionem procliuius ferebatur præceptis Iudæorum cogitatio) sed vt eius restitutione & illuminatione mirabili, manifestaretur gloria Dei. Sed hæcenus propter quas causas variæ & multiplices huius vitæ miseræ relictæ sint, etiam hominibus à peccato liberatis, sufficienter opinor propositi ratione docuimus.

Legatur etiam
Chrysostr. serm.
10. in epistola
ad Rom.

CAPVT III.

*Non omnia huius miseræ vitæ mala propter peccatum
vliscendum inferri: vbi primùm sententia veterum
recensentur in speciem aduersæ. Primùm
ex Augustino.*

VERVM TAMEN quia significatū est, varias esse afflictionum subeundarum causas, excepta consideratione peccati; non abs re fuerit, si hoc loco illam

quæstionem attigerimus, quæ aliquando haud paruas turbas dedit: omniãne huius miseræ vitæ quæ accidunt mala, ad vltionem & vindictam peccati eius cui eueniunt, pertinere dicenda sint. Nam veterum quidem ea de re sententiæ diuersæ admodum ac propè inter se pugnantes videri cuiquam possint. Quæ propterea ante omnia in medium nobis proferendæ sunt, vt de illis postea iudicari commodiùs possit. Diuus igitur

Libro 2. De peccat. meritis & remissione. cap. 16.

Augustinus, Sint licet homines, inquit, tantæ excellentes iustitia, vt ad eos de columna nubis loquatur Deus, qualis Moyses & Aaron in Sacerdotibus eius, & Samuel in his qui inuocant nomen eius, cuius magnæ laudes pietatis & innocentia Scriptura veridica prædicantur ab ineunte pueritia, ex quo eum mater, votum soluens, in templo Dei constituit, & seruum Domino dedicauit: etiam de talibus tamen scriptum est; Tu propitius eras illis, & vindicans in omnes affectiones eorum. In filios quippe damnationis vindicat iratus; in filios autem gratia vindicat propitius; dum quem diligit, corripit, & flagellat omnem filium quæ recipit. Nulla autem vindicta, nulla correptio, nullum Dei flagellum debetur nisi peccato, excepto illo qui in flagella paratus est, vt experiretur omnia secundum similitudinem sine peccato, vt esset sanctus sanctorum sacerdos, interpellans etiam pro sanctis; qui nõ mendaciter etiam quique de se dicant, Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Hæc eo loco. At capite duodecimo eiusdem libri,

Psal. 98.

Cap. 12.

Novimus, inquit, Iob nõ propter peccata, sed propter eius demonstrandam iustitiam, illa omnia fuisse perpessum. Sed si, vt priùs ex eodem Augustino commemoratum est, nullum flagellum debetur, nisi peccato: quomodo Iob flagellatus fuerit non propter sua peccata? quamuis maiorem etiam habeat speciem aduersitatis, quod in ijs Annotationibus, quas in librum

Iob

Iob scriptas reliquit, locis aliquot interpretetur beatum virum dicere se propter sua peccata pati: velut in illa capitis 9. Verè scio quia ita est: Id est, inquit Augustinus, quia secundum iniquitates meas hoc mihi restituit; sed non sicut arbitramini. sed quia nemo est in conspectu eius iustus, non respondebunt ei vnum pro mille. Rursum ad illa capitis vigesimi tertij, Et quidem scio quia de manu mea est increpatio: Id est, inquit, de peccatis meis. Et cum in Eliu verba commentatur, quem dicit à Scriptura commendatū, quia in prophetia locutus sit: Ea ipsa, inquit, quæ patiebatur Iob, verba Dei dicit esse in veritate, & non iniusta: sed ab isto iniustè intelligi existimat, quem putat conqueri se immeritò pati: cum etiam de iustorum tribulatione dictum sit, Tempus est vt iudicium incipiat à domo Domini. Huius porrò ratione Scripturæ, cui similis illa est secundæ ad Thessalonicenses capite primo, Quas tribulationes sustinetis, in exemplū iusti iudicij Dei: scribit idem Augustinus in inchoata expositione epistolæ ad Romanos, tantam esse diuinæ iustitiæ constantiam, vt cum pœna spiritalis & sempiterna pœnitenti fuerit relaxata, pressuræ tamen cruciatuque corporales, quibus etiam martyres exercitatos nouimus, postremò mors, quam peccando meruit nostra natura, nulli relaxetur. Ipsa est, inquit, quæ in sacris Scripturis etiam disciplina nominatur, quam nemo iustorum effugere potest. Neminem quippe excepit, cum diceret: Quem enim diligit Deus, corripit, flagellat autem omnem filium quem recipit. Vnde etiam ipse Iob, qui propterea multa passus est, vt hominibus, quis esset vir, & quātus Dei seruus, elucere, pœnas tamē pro peccatis suis se exsoluere, sæpe testatur. Et rursum in Psalmū 78. Satis ostenditur, inquit, propter peccata hominibus, licet fidelibus, has fieri tribulationes: quamuis hinc floreat martyrum gloria,

1. Petr. 4.

merito

merito patientiæ, & piè sustetato, in flagello Domini, moderamine disciplinæ. hoc Machabæi inter sæuissima tormenta, hoc tres viri inter noxias flammæ, hoc Prophetæ sancti in captiuitate testantur. Sunt & alia apud Augustinum eiusmodi, quæ studio breuitatis omittimus, vt aliorum quoque Sanctorum sententias citiùs adiungamus.

CAPVT IIIII.

Ex Ambrosio.

DIVVS igitur Ambrosius de sancto viro Iob verba faciens libro secundo de interpellatione, Increpabant, inquit, vehementer sanctum Iob, Eliphaz ^{Iob 2.} Themaneorum Rex, & Baldach Suitheorum Tyrannus, & Sophar Naamatenorum Rex: eo quòd propter peccata sua tatum supplicij sustineret. Infirmo etenim ingenio, non aduertebant quòd Dominus eum tentandum dedisset, vt athleta Christi tentationibus eruditus, ad maioris gloriæ coronam perueniret. Non videntes igitur tantum sapientiæ sacramentum, angusti cordis timore, ne viderentur iniustitiæ Deum arguere, qui pœnis affici innoxium pateretur, in sanctum Iob pœnarum merita retorquebant, dicentes: quia omnis vita impij in solitudine, & diuitiæ iniuste cõgregatæ euomentur, omnia quæ patitur homo grauiâ in terra, propter peccata sua eum perpeti. Rursum libri primi capite quarto, Vnum, inquit, solatij genus est in ærumna & in amaritudine constitutis, à culpa vacare: vt ea quæ perpetiuntur aduersa, non pro delicti pretio sustinere videantur. hoc quoque sancto viro adimere gestiebât, vt videretur ipse suæ auctor ærumnæ, qui peccatis grauibus contraxisset offensam, & pro impietatibus suis illa toleraret: describentes impiorum supplicia, qui vitia sererent, & meterent sibi dolores. hęc autem

tem